

TOT ÉS POSSIBLE

Aquell bombó de xocolata amb llet cremosa, va ser el xarop perfecte contra la son d'aquell matí. Quan la tieta me'l va posar a la tauleta de nit davant meu i vaig sentir l'olor, em vaig despertar de seguida, i el vaig engolir d'una revolada. Ja que estava desperta, vaig baixar a baix amb els tiets, perquè no tinc pares. Ells diuen que van morir a la guerra, però mai m'han sabut dir com ni on.

Quan la tieta em va veure mastegant, em va llançar un somriure. En aquell moment vaig recordar que havia quedat amb la Queralt per veure la famosa obra de ballet «El Trencaous». Em vaig acomiadar dels tiets i vaig anar al teatre. Quan vaig arribar vaig veure la Queralt que m'esperava i vam entrar ràpidament. Vaig seure a una butaca, es van apagar els llums i només en sentir la música que començava, vaig tenir el pressentiment que m'encantaria. Van anar sortint totes les ballarines d'una en una, però jo només em fixava en una, i no era pas la protagonista no, sinó la que es divertia. Cada pas, cada nota, se li veia el somriure més gran i la vergonya més petita. No ballava amb el pensament que sortiria d'aquell escenari rica i famosa. Estava flotant en els núvols. Es notava tant, que al final va perdre el món de vista i va tancar els ulls. Però va seguir ballant, i tothom l'aplaudia, fins que va xocar amb una altra i va caure fora de l'escenari, a les butaques. Tothom es va aixecar per veure què li havia passat. En aquell moment es va aturar la música i només se sentien els murmuris de la gent confosa. Després va venir una ambulància i se la va endur a l'hospital. Jo sabia que era una ballarina especial, tot i que amb l'accident, la gent no ho va saber veure, només els verdaders fans de la dansa clàssica, com jo, que feia temps que buscava l'escola de ballet perfecta per apuntar-m'hi. M'hi vaig passar mesos, però res, ni rastre de l'escola perfecta.

El següent hivern, en un dia fred i ventós, em venia de gust alguna cosa calenteta. Vaig entrar en una cafeteria i em van donar un vas de llet amb un bombonet al costat. Però me'l vaig guardar perquè la llet m'empatxa molt. Vaig sortir de la cafeteria i vaig seguir caminant, però alguna cosa em va cridar l'atenció: una musiqueta dolça em va atreure fins a una porta d'un edifici. Vaig entrar, ja que la porta estava oberta, i vaig veure una ballarina fent un ball molt bonic. Estava sola en una sala petita i fosca, a on s'albirava un tocadiscos vell d'on sorgia aquella música que m'havia portat fins allà. Estava flotant en els núvols, tot i que en un moment vaig veure que una llàgrima li regalimava per la galta. Just llavors va acabar. Era estrany, la seva cara em resultava familiar, com si l'hagués vist altres vegades. Ho vaig veure clar, aquella ballarina de llarga cabellera que tenia la sort de tenir al davant, era la que va tenir l'accident al «Trencaous»l'hivern passat! Aquella petita sala era la seva escola de dansa. A la ciutat hi havien moltes altres escoles grans i boniques, però estava segura que en cap altra es viuria la dansa com en aquella. No hi havia ningú apuntat i vaig decidir que seria la primera de la llista.

Al cap d'una estona va sortir de la sala. Quan em va veure allà se li va il·luminar la cara. Per fi algú s'hi apuntava! Em va fer seure en un banc sense respall i vam estar una estona xerrant en aquella sala petita, però a collidora i jo li vaig oferir el bombonet que m'havia sobrat de la cafeteria, però no el va acceptar, ja que tenia al·lèrgia a la glucosa. Em va explicar tot el que faríem al llarg dels dies i tot allò que aprendria. Mentre tornava a casa, vaig repassar tot el que m'havia dit:ella es deia Sara i jo era la única alumna de moment.

Hi havia d'anar tots els dimarts i els dijous. I així ho vaig fer. Ella i jo ens vam fer molt amigues i jo vaig aprendre molt.

Ara ja tinc divuit anys i estic disposada a fer el que calgui per convertir-me en una bona ballarina. Perquè ara que la companyia del «Trencanous» ha tornat a agafar la Sara, i a mi, tinc el presentiment que les coses canviaran...

A totes aquelles petites ballarines que balleu amb el cor, us dic, que tot és possible.